

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Ἀριθμ. Πρωτ. 2322

Ἐν Ἀθήναις, 19.2.2016 ἐκ. ἡμ.

Ἐγκύκλιος Ἐνημερωτικὴ
Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας

Ταφὴ ἢ Καῦσις τῶν Νεκρῶν;
Ὁ Σεβασμὸς πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ Σώματος
καὶ ἡ δῆθεν ἀξιοπρέπεια τῆς ἀποτεφρώσεως

Τὸ σῶμα «σπείρεται (θάπτεται, ὅπως ὁ σπόρος, εἰς τὴν γῆν) ἐν φθορᾷ (φθαρόν), ἐγείρεται (θα ἀναστηθῆ) ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται (θάπτεται) ἐν ἀτιμίᾳ (ἄδοξον), ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται (θάπτεται) ἐν ἀσθενείᾳ (ἀνίσχυρον), ἐγείρεται ἐν δυνάμει (δυνατόν)· σπείρεται σῶμα ψυχικὸν (ζωοποιούμενον/ ἐμψυχούμενον ἀπὸ ζωϊκὴν φυσικὴν δύναμιν), ἐγείρεται σῶμα πνευματικὸν (ζωοποιούμενον ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα)...».

(Α' Κορινθ. ιε' 42-45)

*Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Συλλειτουργοί·
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ εὐλογημένα·*

Μετὰ τὴν πρὸ μηνὸς Ἐνημερωτικὴ καὶ Παραραινετικὴ Ἐγκύκλιό μας (12/25.1.2016) περὶ «Τοῦ νέου “Συμφώνου Συμβίωσης” ἀνεξαρτήτως φύλου», τὸ ὁποῖον ὠδήγησε τὸ Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον εἰς **πλήρη ρῆξιν** πλέον μὲ τὸν Εὐαγγελικὸν Νόμον καὶ τὰ Εὐλογημένα Ἦθη τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεώς μας, ἓνα νέον σύμπτωμα τῆς **ρήξεως** αὐτῆς ἀπασχολεῖ τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Πατρίδος μας.

Πρόκειται διὰ τὴν **Καῦσιν ἢ Ἀποτέφρωσιν τῶν Νεκρῶν**, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν παραφροσύνην καὶ τὴν **χειρίστην ἀνευλάβειαν πρὸς τοὺς νεκρούς, πραγματικὴν βεβήλωσιν καὶ ἱεροσυλίαν τοῦ Ἀνθρωπίνου Σώματος.**

Τὸ Σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου, ἠνωμένον μὲ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, ἔχει

πλασθῆ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ· μετὸ **Ἱερὸν Βάπτισμα** ἔχει καταστῆ Μέλος τίμιον τοῦ Σώματος τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ· μετὸ **Ἱερὸν Χρῆσμα** ἔχει γίνεαι Ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ μετὴν κοινωνίαν τῶν **Ἀχράντων Μυστηρίων** ἀποτελεῖ Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Πανάρχαιος «Νόμος Πανελλήνων», Νόμος «Πάτριος», Νόμος Θεϊκός, σταθερὸς καὶ ἀμετακίνητος, ὁ Ὅποιος ἐξετόπισε τὸ περιστασιακὸν καὶ βραχυπρόθεσμον, ἐποχικῶς καὶ τοπικῶς, προχριστιανικὸν βάρβαρον ἔθος τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, εἶναι ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἀνεπάφου σοροῦ, αἱ πενθικαὶ ἐκδηλώσεις, τὰ ταφικὰ ἔθιμα, αἱ προ-τάφιοι, ἐν-τάφιοι καὶ μετα-τάφιοι προσευχαὶ καὶ Ἀκολουθίαι, ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ εἰς τὸ μνήμα καὶ ὁ ἐνταφιασμὸς αὐτοῦ, δηλαδὴ ἡ κατάθεσις ὑπὸ τὴν γῆν καὶ «εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γενέσ. γ' 19).

Οἱ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστὸν Ἕλληνες ἦσαν σταθερῶς ὑπὲρ τοῦ ἐνταφιασμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς φροντίδος διὰ τὰ ὄστα τῶν κεκοιμημένων, τὰ ὅποια ἐφυλάσσοντο μετὰ τῆς ἀπαραιτήτου προσοχῆς, τοῦ φιλανθρώπου σεβασμοῦ καὶ τοῦ προσήκοντος ἐνδιαφέροντος, τοῦτο δὲ παρελάβομεν καὶ ἐφαρμόζομεν μέχρι καὶ σήμερον ὡς **ἰσχυροτάτην Παρακαταθήκην**, μετὰ μίαν ἐπὶ πλέον –ἐκτὸς τῆς ἐθιμικῆς– **ἀδιάσειστον δογματικὴν βάσιν**, ἡ ὅποια συνιστᾷ **Ὁμολογίαν Πίστεως**, ὅτι «Προσδοκῶμεν Ἀνάστασιν Νεκρῶν καὶ Ζωὴν τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος».

Ὁ Νέος Ἀδάμ καὶ ἡ **Νέα Εὐα**, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς μας, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία Μητέρα Αὐτοῦ, Κυρία Θεοτόκος, **οἱ Γεννήτορες Αὐτοῦ τοῦ Νέου Γένους τῶν Χριστιανῶν**, ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν, ἐδέχθησαν πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ ὅλας τὰς παραδοσιακὰς τιμάς, τὰ δὲ πανίερα αὐτῶν Σώματα ἔγιναν σεβαστὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ ἐν τέλει ἀνεστήθησαν καὶ ἀνελήφθησαν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Τὰ δύο ἀνεκτίμητα θησαυροφυλάκια, ὄχι μόνον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεώς μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ μας, δηλαδὴ ἡ θεόπνευστος Ὑμνογραφία τοῦ Ὁρθροῦ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου –διὰ τὴν Ταφὴν τοῦ Κυρίου μας, ὡς καὶ τοῦ Δεκαπενταυγούστου –διὰ τὴν Κοίμησιν καὶ Ταφὴν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἔχουν ἐντυπώσει μετὰ ἀνεξίτηλα γράμματα εἰς τὰς καρδίας τῶν Πανελλήνων τὴν **Δογματικὴν Διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας** διὰ τὸ **Μέγα Μυστήριον τοῦ Θανάτου** καὶ τὴν **ἰσότημον στάσιν ἐναντι τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Σώματος**.

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ πεφιλημένα·

Ἀποτελεῖ μεγίστην πρόκλησιν ἢ ἠθελημένη καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἀλλοίωσις, κάκωσις καὶ καταστροφή, πολλῶ μᾶλλον ἢ καῦσις καὶ ἀποτέφρωσις τῶν νεκρῶν σωμάτων, ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῶμεν, ὅτι τὰ σώματα αὐτὰ –ὅπως μᾶς βεβαιώνουν τὰ Μαρτυρολόγια, τὰ Συναξάρια καὶ τὰ σχετικά Ἐγκώμια τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔγιναν σεβαστὰ ἀκόμη καὶ ὑπὸ τῶν σπαρακτικῶν θηρίων, τῆς ἀδηφάγου θαλάσσης καὶ τῶν φλογῶν τοῦ πυρός, τὰ ὅποια ὑπεχώρουν ἐνώπιον τῶν σκηνωμάτων αὐτῶν τῆς Θείας Χάριτος!...

Ἄρα γε, ποῖος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς εἶναι δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὴν θεϊαν ἐπιταγὴν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἔχει πλασθῆ ἐκ τοῦ χοῦς καὶ ἔχει δεχθῆ τὸ θεῖον Ἐμφύσημα, πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν;

Ποῖος θὰ παραβλέψῃ τὸν θεῖον Νόμον, ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ, «ἐπιστρέψῃ ὁ χοῦς ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς ἦν (ὡς ἦτο πρὸ τῆς δημιουργίας του), καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτό»;... **Καὶ** ὅτι «τὰ πάντα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χοῦς, καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν χοῦν»;... (Ἐκκλησ. ιβ' 7· γ' 20).

Καὶ ποῖος θὰ λησμονήσῃ τὴν Πατερικὴν Διδαχὴν, ὅτι ἐφαρμοζομένου τοῦ κοινοῦ τῆς φύσεως νόμου, πρέπει «τὸν ἀπελθόντα τῇ γῆ κρύπτεσθαι, καὶ ταφῇ παραδίδοσθαι, καὶ τοῖς κόλποις τῆς πάντων μητρὸς περιστέλλεσθαι γῆς»;... (Ἱ.Χρυσοστόμου, MPG τ.50, στλ. 531).

Καὶ πῶς μάλιστα θὰ ὑπῆρχεν ἡ περίπτωσης νὰ ἀγνοηθῆ ὑπὸ τῶν Εὐσεβῶν τὸ **Μέγα Ὁραμα τῶν ξηρῶν σφόδρα ὀστῶν**, τὸ ὅποιον εἶδεν ὁ Ἅγιος Προφῆτης Ἰεζεκιήλ;... (Ιεζ. λζ' 1-14). Τὰ ὀστᾶ, τὰ ὅποια, μὲ τὸ θεῖον Ἐμφύσημα, συνηρθρώθησαν, ἀπέκτησαν νεῦρα, σάρκας καὶ ἀνεζωογονήθησαν· ἀνοίγονται τὰ μνήματα καὶ οἱ τάφοι, ἐξάγονται ἐκ τῶν μνημάτων καὶ τῶν τάφων· τὰ ὀστᾶ ἀπέκτησαν ἀνθρωπίνην ὄντοτητα καὶ προσωπικότητα καὶ διὰ τῆς τοιαύτης θαυμασίας ἐπεξεργασίας καὶ ἀνασυστάσεως αὐτῶν **ἐξαίρεται ἡ καθολικὴ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν εἰς τὰ Ἔσχατα.**

Τὸ συγκλονιστικὸν τοῦτο Ὁραμα, τιθέμενον ὡς Ἀνάγνωσμα τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸν Ὁρθρον τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν «Ταφὴν» τοῦ Κυρίου μας εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν (Ἐπιτάφιος, «Ὅτε κατῆλθες», «Ταῖς Μυροφόροις γυναιξίν», «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ»...), μαρτυρεῖ πασιφανῶς, ὅτι **ὁ Θεὸς δὲν θέλει τὴν ἐκουσίαν ἀποσάρκωσιν τῶν ὀστῶν καὶ ἐν τέλει τὴν ἀποτέφρωσιν αὐτῶν**, διότι τὸ σῶμα καὶ τὰ ὀστᾶ εἶναι ἔργα τῶν Χειρῶν Αὐτοῦ

πανθαύμαστα καὶ πανσέβαστα.

* * *

Πατέρες, Ποιμένες, Αδελφοὶ καὶ Τέκνα ἐν Κυρίῳ·

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἐπισήμανσίν μας, ὅτι ὁ σταδιακὸς ἀποχριστιανισμὸς τῆς εὐλογημένης Πατρίδος μας εἶναι πλέον καὶ ὄρατὸς καὶ ὀδυνηρὰ **ψηλαφητός**, ἡ δὲ ἱερόσυλος αὐτὴ **διαδικασία** θὰ συνεχισθῆ καὶ θὰ ἀποκορυφωθῆ, ἕως ὅτου φανερωθῆ ὁ Ἄνομος.

Ἐπάρχει ἰσχυρὰ **τάσις**, ἀλλὰ καὶ γνωστὴ **στράτευσις**, λόγῳ τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τῆς ἐπιδράσεως ξένων –ιδίως Δυτικῶν– προτύπων, νὰ ἀποϊεροποιοῦνται καὶ τελικὰ νὰ ἐξοβελίζωνται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν τοῦ Λαοῦ μας, αὐτὸ τοῦτο τὸ Μυστήριον τῆς **Ζωῆς**, τὸ Μυστήριον τῆς **Ἀγάπης**, τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ αἱ Μυστηριακαὶ Πράξεις, τῶρα δὲ καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Μυστήριον τοῦ **Θανάτου**: αἱ καθιερωμέναι προετοιμασίαι, ὁ σεβασμὸς τοῦ νεκροῦ, ἡ ἱεροτελεστία, ἡ ταφή, τὸ μνήμα, τὰ Κοιμητήρια.

Πρὸς καλυτέραν κατανόησιν τοῦ τι σημαίνει ἀποτεφρώσις καί, ὅτι ἡ γλῶσσα καὶ οἱ χαρακτηρισμοί, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦμεν δὲν εἶναι ὑπερβολικοί, ἀλλὰ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν βαρύτητα τοῦ ὅλου ζητήματος, θὰ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν Σας, ὅτι ἡ σχετικὴ διαδικασία τῆς κατ' εὐφημισμὸν ἀποτεφρώσεως περιλαμβάνει ἐν πρώτοις τὴν **καῦσιν** τῆς σοροῦ (τῶν μαλακῶν μερῶν) ἐντὸς κλιβάνου καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν **θρυμματισμὸν** τῶν ὀστέων καὶ τὴν **κονιορτοποίησιν** αὐτῶν ἐντὸς ἠλεκτρικοῦ θρανστήρου.

Ορθότατα ἐχαρακτηρίσθη ἡ μέθοδος αὐτὴ ὡς **διαδικασία ἀνακωκλώσεως ἀπορριμάτων**, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ νεκρὸν σῶμα, ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, θεωρεῖται ὡς **στερεὸν ἀπόβλητον**....

Ἡ λεγομένη αὐτὴ ἀποτεφρώσις καὶ ἡ προσπάθεια νὰ υἰοθετηθῆ ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας καὶ νὰ νομιμοποιηθῆ εἶχε ἀρχίσει πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν (1912 κ. ἐ.)· τὸ **1946** ἰδρύεται ὁ πρῶτος Σύλλογος ὑπὲρ τῆς Ἀποτεφρώσεως, ἀπὸ μέλη τοῦ Ἱατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν· ἀπὸ τοῦ **1986** ἐμφανίζεται ἡ Κίνησις «Σύνδεσμος Φίλων τῆς Ἀποτεφρώσεως», μὲ ἰσχυρὰν συμβολὴν εἰς τὴν προώθησιν τῆς ιδέας αὐτῆς· συγχρόνως ἰδρύεται ὁ «Πανελλήνιος Σύλλογος Ὑποστηρικτῶν τῆς Ἀποτεφρώσεως Νεκρῶν»· τὸ **1989** ἰδρύεται τὸ Σωματεῖον «Ὀδύσσεια» μὲ παρεμφερεῖς σκοποὺς καὶ μεγάλην δραστηριότητα· τὸ **2001** συστήνεται μία Ἐταιρεία Μὴ Κερδοσκοπικὴ μὲ τίτλον «Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸ Δικαίωμα τῆς Ἀποτεφρώσεως τῶν Νεκρῶν στὴν Ἑλλάδα», ἡ δὲ Ἐπιτροπὴ εἶναι Μέλος τῆς «Παγκόσμιας Ὁργάνω-

σης Αποτέφρωσης» (I.C.F.)· τὸ 1997 εἶχε συσταθῆ ἡ «Ἑλληνικὴ Κοινωνία Αποτέφρωσης», πρὸς δημιουργίαν τοῦ σχετικοῦ νομοθετικοῦ πλαισίου, αἱ προσπάθειαι τῆς ὁποίας ὠδήγησαν τελικῶς εἰς τὸν **Νόμον 3348/15.3.2006**: τὸ Ἄρθρον 35 τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν νομοθετικῶν ρυθμίσεων, διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποτεφρώσεως εἰς τὴν Πατρίδα μας· ὁ **Νόμος 4277/2014** ὠλοκλήρωσε τὴν προσπάθειαν τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀποτεφρώσεως καὶ ἔλυσε τὰ χέρια τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν, διὰ τὴν ἴδρυσιν «Κέντρων Αποτεφρώσεως Νεκρῶν»(Κ.Α.Ν.) ἐκτὸς τοῦ χώρου τῶν Κοιμητηρίων· εἰς τὸ Σχέδιον Νόμου, μὲ τίτλον: «Μέτρα γιὰ τὴν ἐπιτάχυνση τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου καὶ ἄλλες διατάξεις», περιλαμβάνετο ἡ Ὑπουργικὴ Τροπολογία ὑπ' ἀριθμ. 226/38, τῆς **16.2.2016**: «Ρυθμίσεις θεμάτων μονάδων ἀποτέφρωσης ὄστων νεκρῶν καὶ διαχείρισης τῆς τέφρας», ἡ ὁποία «ἀποσκοπεῖ στὴν διαμόρφωση ἑνὸς ἐνιαίου καὶ σταθεροῦ νομοθετικοῦ πλαισίου», διὰ «τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργία ΚΑΝ», μὲ τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι «ἡ λειτουργία τῶν ΚΑΝ θὰ συμβάλλει στὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τῶν Δήμων», ἐφ' ὅσον «ἐκτιμᾶται ὅτι οἱ 1.000 ἀποτεφρώσεις θὰ ἀποφέρουν κέρδη τῆς τάξης τῶν 15.000 εὐρώ»(!...)· ἀπομένει πλέον καὶ ἡ ἰδιωτικοποιήσις –καὶ ἐπιχειρηματοποιήσις/ἐμπορευματοποιήσις τοῦ ὅλου αὐτοῦ μακαβρίου ζητήματος...

* * *

Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·

Ἡ Διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ Παράδοσις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὁ λαμπρὸς Πολιτισμὸς μας μαρτυροῦν ἀδιαμφισβητήτως, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Καύσεως τῶν Νεκρῶν δὲν εἶναι παρονοχίς, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τόσας ἄλλας Καινοτομίας, νομοθετημένας ἢ μὴ, ἔχουν δημιουργήσει ἓνα **ὀγκόλιθον**, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ νὰ καταπλακώσῃ τὰ Ἱερὰ καὶ τὰ Ὅσια τῆς Πατρίδος μας καὶ νὰ ἀφανίσῃ Θεσμία Αἰώνια, Βωμοὺς καὶ Ἐστίας, ὑπὲρ τῶν Ὁποίων ἔχουν χυθῆ ποταμοὶ αἱμάτων.

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας δὲν πρέπει νὰ παύσῃ βαδίζουσα τὴν **Ὁδὸν τῆς Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας καὶ τοῦ Μαρτυρίου Αὐτῆς...** Δὲν πρέπει νὰ ἐκτραπῆ τῆς **Πατερικῆς Γραμμῆς Πλεύσεως Αὐτῆς**, τοῦ καινοῦ **Σταυρο-αναστασίμου Τρόπου Ζωῆς**, τὸν Ὁποῖον προτείνει εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὸν Ὁποῖον ἔχει πλήρες δικαίωμα νὰ παρουσιάσῃ, ὑπερασπίσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ, Χάριτι Θεοῦ.

Οὐδένα ἐξαναγκάζει, οὐδένα καταπιέζει νὰ ἀποδεχθῆ τὴν Ἀλήθειαν Αὐτῆς... **Ἐ**καστος ἀναλαμβάνει τὰς εὐθύνas του... **Κ**αὶ ὁποι-

οσδήποτε ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι πιστὸν καὶ συνειδητὸν Μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ κάλλιστα, ὅτι ἡ λεγομένη *Ἀποτέφρωσις ἢ Καῦσις τοῦ Νεκροῦ*, ὅταν ἔχη ζητηθῆ ἠθελημένως καὶ ἐλευθέρως, στερεῖ εἰς αὐτὸν τῶν Μεγάλων **Εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας**, ἥτοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐξοδίου Ἀκολουθίας, τῆς Ταφῆς, ὡς καὶ τῶν Ἐπιμνημοσύνων Δεήσεων, ἰδιαίτερος μάλιστα εἰς τὰς Θείας Λειτουργίας.

Εἶθε νὰ μὴ παρασυρθῆ κανεὶς εὐσεβῆς ἀπὸ τοὺς *Νόμους τῆς Ἀποστασίας* καὶ τὸ πνεῦμα τῆς *πλάνης τοῦ κόσμου τούτου*, ἀλλ' ἅπαντες μαζί, ἠνωμένοι μὲ τὴν Ὁδόν, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ζωήν, τὸν Σωτῆρα μας **Χριστόν**· ἠνωμένοι μὲ τὴν Μητέρα τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ζωῆς, τὴν Ὑπερευλογημένην **Θεοτόκον**· ὡς καὶ μὲ ὅλους τοὺς Υἱοὺς τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἡμέρας, τοὺς Ἐνδόξους **Ἁγίους** τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ ζῶμεν ἐν τῷ Φωτὶ τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος
καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου